

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 23/07-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. decembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Petra Brňáka a Lajosa Mészárosa o sťažnosti A. H., Z., zastúpenej advokátom Mgr. P. G., M., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 13 D 3162/92 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 13 D 3162/92 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Banská Bystrica p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 D 3162/92 konal bez zbytočných prietáhov.

3. A. H. priznáva finančné zadostučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Banská Bystrica p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. A. H. priznáva úhradu trov konania v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún), ktoré je Okresný súd Banská Bystrica p o v i n n ý zaplatiť na účet advokáta Mgr. P. G., M., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Sťažnosti vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. marca 2007 doručená sťažnosť A. H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 D 3162/92.

Sťažovateľka uviedla, že Štátne notárstvo B. (ďalej len „štátne notárstvo“) prejednálo majetok po jej nebohom otcovi R. M. pod sp. zn. D 1001/83 a vo veci 23. mája 1984 vydalo rozhodnutie. Sťažovateľka podaním z 1. februára 1992 adresovaným štátnemu notárstvu žiadala o dodatočné prerokovanie novoobjaveného majetku po svojom otcovi – vyporiadanie poľnohospodárskej pôdy. Podľa tvrdení sťažovateľky v dedičskom konaní dochádza od začiatku k prietahom, na ktoré svojimi sťažnosťami opakovane poukazovala. Vec bola postupne pridelená trom súdnym komisárom. Sťažovateľka bola v konaní súdnou komisárkou nesprávne informovaná o skutočnostiach rozhodujúcich pre vyporiadanie

dedičstva a preto bola vec pre nekompetentnosť a spôsobené prierahy súdnej komisárke odňatá. Ani po viac ako 15 rokoch od podania návrhu na dodatočné prerokovanie majetku patriaceho do dedičstva nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 23/07-9 z 21. marca 2007 ju prijal na ďalšie konanie. Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania.

Na základe výzvy ústavného súdu predložil 5. apríla 2007 predseda okresného súdu vyjadrenie k sťažnosti sp. zn. Spr 4005/2007, ktoré obsahovalo iba chronológiu úkonov uskutočnených súdnymi komisármi, pričom stanovisko k sťažnosti ani iné skutočnosti predseda okresného súdu vo vyjadrení neuviedol.

Z predloženého spisu okresného súdu sp. zn. 13 D 3162/1992 ústavný súd zistil nasledovný priebeh konania:

Sťažovateľka podala 4. februára 1992 bývalému štátnemu notárstvu návrh na vyporiadanie novoobjavenej poľnohospodárskej pôdy, ktorá nebola zahrnutá do dedičstva po nebohom R. M. v konaní vedenom pod sp. zn. D 1001/83. Prerokovanie dedičstva urgovala 12. novembra 1992. Uznesením okresného súdu sp. zn. Spr. 28/93 z 5. januára 1993 bola vec (v súvislosti s prechodom dedičskej agendy zo štátnych notárstiev na okresné súdy) pridelená okresnému súdu do senátu 13 C. Dňom 19. apríla 1993 začalo dedičské konanie na okresnom súde bez návrhu. Poverený súdny komisár JUDr. P. J. vyzval 10. decembra 1993 sťažovateľku na predloženie dokladov preukazujúcich vlastnícke právo poručiteľa k nehnuteľnostiam (sťažovateľka ho zaslala 27. decembra 1993) a 6. júla 1994 nariadil pojednávanie na prerokovanie dedičstva na 24. august 1994. Súdny komisár uznesením č. k. 13 D 3162/92-96 z 30. augusta 1994 rozhodol, že konanie o dodatočne objavenom dedičstve zastavuje. Uznesenie bolo

expedované 8. decembra 1994. Proti uzneseniu podala sťažovateľka 2. januára 1995 odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 13 Co 124/95-99 z 23. júna 1995 rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súdny komisár vyzval 27. októbra 1995 sťažovateľku na doplnenie podaného návrhu a vyžiadal si z okresného súdu spis sp. zn. D 514/81. Sťažovateľka podala súdnemu komisárovi nový návrh na dodatočné prerokovanie dedičstva 28. novembra 1995, ktorý doplnila 4. decembra 1995.

Uznesením predsedu okresného súdu sp. zn. Spr 746/96 bola 22. mája 1996 vec sp. zn. 13 D 3162/92 pridelená na vybavenie súdnej komisárke JUDr. A. M. Súdna komisárka 15. októbra 1997 vyzvala sťažovateľku na doplnenie návrhu, avšak tá na výzvu nereagovala. Následne 1. decembra 1998 jej bola zaslaná ďalšia výzva na doplnenie podania pod hrozbou zastavenia konania. Sťažovateľka 1. februára 1999 požiadala o predĺženie lehoty na doplnenie podania, 29. marca 1999 oznámila súdnej komisárke, že podklady pre konanie sú na identifikácii na Geodézii v B. a budú okresnému súdu postúpené. Vzhľadom na to, že sťažovateľka nereagovala na ďalšiu výzvu na doplnenie podania z 2. septembra 1999, bola za účelom upresnenia návrhu predvolaná na notársky úrad na 19. október 1999, kde svoj návrh zobrala v celom rozsahu späť. V spise sa nachádza koncept uznesenia o zastavení konania, ktorý nebol vyhotovený a doručený účastníkom konania. V období od 12. novembra 1999 do mája 2004 vo veci neboli súdnou komisárkou vykonávané žiadne úkony spojené s prerokovaním dedičstva. Dňa 6. augusta 2002 sťažovateľka poskytla súdnej komisárke ďalšie informácie o majetku a 27. novembra 2002 do spisu nahliadla. Sťažovateľka splnomocnila na zastupovanie v dedičskom konaní advokáta JUDr. J. M. Spis bol na požiadanie zaslaný okresnému súdu 22. mája 2003. Okresný súd Brezno požiadal 21. mája 2004 súdnu komisárku o vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľky na prietahy v konaní a o žiadosť o pridelenie veci inému súdnemu komisárovi, ktoré mu zaslala 31. mája 2004. Zastupujúci predseda okresného súdu, po oboznámení sa s úkonmi vykonanými vo veci, listom sp. zn. Spr 4045/2004 z 24. augusta 2004 upozornil súdnu komisárku na prietahy a potrebu plynulo pokračovať v konaní. Sťažovateľka listom zo 6. a z 26. novembra 2004 požiadala súdnu komisárku o nariadenie termínu prerokovania dedičstva. Na notárskom úrade sa 14. decembra 2004 uskutočnilo pojednávanie v dedičskej veci po neb. R. M.

Osvedčenie o dedičstve sp. zn. 13 D 3162/92, D not 424/96 bolo vydané 15. februára 2005. Sťažovateľka sa proti nemu odvolala 22. februára 2005 a na základe toho bol spis predložený okresnému súdu. V období od marca do júna 2005 zisťoval tak okresný súd, ako aj Okresný súd Brezno údaje o dedičskom konaní po poručiteľke E. M., rod. F., M. G. a R. M. Okresný súd Brezno zaslal 25. mája 2005 okresnému súdu právoplatné osvedčenie o dedičstve po poručiteľke H. M., rod. F. Okresný súd oznámil Okresnému súdu Brezno, že dedičské konanie po R. M. nie je ukončené pretože vyšli najavo nové skutočnosti a dôjde k zmene okruhu dedičov. Okresný súd vrátil vec súdnej komisárke 6. júna 2005 na ďalšie konanie z dôvodu, že na pojednávaní o dedičstve neboli prítomní a osvedčenie o dedičstve nebolo vydané právnym nástupcom zákonnej a zvätnej dedičky. Na notárskom úrade bola 22. septembra 2005 vypočutá sťažovateľka a 24. októbra 2005 dediči po neb. R. M. Spis bol 18. novembra 2005 vyžiadaný predsedníčkou okresného súdu k sťažnosti na prietahy v konaní, ktorú podala sťažovateľka. Na notárskom úrade boli 14. marca 2006 opätovne vypočutí dediči po neb. R. M. Vyjadrenie k dedičstvu zaslala 24. marca 2006 Š. O. (zomrela 17. septembra 2006). Súdna komisárka 8. júna 2006 u sťažovateľky zisťovala, či dostala vyjadrenie z okresného súdu. U súdnej komisárky bola 6. októbra 2006 opätovne vypočutá sťažovateľka s tým, že pojednávanie bude pokračovať v závislosti od vyjadrenia JUDr. B. V., sudkyne Okresného súdu Brezno, a upresnenia dedičov po neb. Š. O. JUDr. B. V. vyžiadala spis od konajúcej notárky a následne v úradnom zázname z 2. novembra 2006 uviedla, že notárka napriek upozorneniu svojou nekompetentnosťou spôsobuje prietahy v konaní, a preto vykonaním úkonov v konaní o dedičstve bude poverený iný notár podľa rozvrhu práce. Opatrením predsedu okresného súdu sp. zn. Spr 2386/06-257 zo 6. novembra 2006 bola vec odňatá JUDr. A. M. a poverením okresného súdu zo 14. novembra 2006 sa súdnou komisárkou stala JUDr. D. V. Na požiadanie 10. januára 2007 predložila dedičský spis okresnému súdu. Dňa 15. februára 2007 spísala súdna komisárka so sťažovateľkou (ktorá sa dostavila bez predvolania) záznam do notárskej kancelárie. Spis bol opätovne zaslaný okresnému súdu 4. apríla 2007, ktorý spracoval vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľky a 24. apríla 2007 ho predložil ústavnému súdu

II.

1. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 D 3162/92.

Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd vychádza zo svojej stabilnej judikatúry, v súlade s ktorou odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98). Podľa názoru ústavného súdu možno preto za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu účastníka konania považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: 1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, 2) správanie účastníka konania a 3) postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

A. Predmetom posúdenia v uvedenom konaní je dedičské konanie a v rámci neho postup súdneho komisára, ktoré sa osobitne nelíši od obdobných konaní tohto druhu.

Ústavný súd zo sťažnosti ani z predloženého spisu nezistil žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali záver o právnej alebo skutkovej zložitosti veci.

B. Pri hodnotení druhého kritéria ústavný súd posudzoval správanie sťažovateľky ako účastníčky konania a dospel k záveru, že toto zásadným spôsobom prispelo k prieťahom v konaní. Sťažovateľka v priebehu doterajšieho konania pri prerokovaní dedičstva neposkytla súdnym komisárom úplné údaje o nehnuteľnostiach, uskutočňovala rozporuplné procesné úkony, keď z vlastnej iniciatívy a opakovane spresňovala návrh na prerokovanie dedičstva, na konkrétnu výzvu súdnej komisárky z 15. októbra 1997 však nereagovala. Pri ďalšej výzve súdnej komisárky z 1. decembra 1998 požiadala o predĺženie lehoty na predloženie dokladov, doklady napriek tomu nepredložila, nereagovala ani na výzvu z 2. septembra 1999. V dôsledku toho bola predvolaná na vypočutie na notársky úrad 19. októbra 1999, kde svoj návrh na dodatočné prerokovanie dedičstva zobrala v celom rozsahu späť. Sťažovateľka poskytla súdnej komisárke ďalšie informácie o majetku 6. augusta 2002, 27. novembra 2002 nahliadla do spisu a následne 18. februára 2003 splnomocnila na zastupovanie komerčného právnik JUDr. J. M. V novembri 2004 opakovane žiadala o urýchlenie dedičského konania. V osvedčení o dedičstve sp. zn. 13 D 3162/92, D not 424/96 z 15. februára 2005, v rámci ktorého bola uzavretá dohoda o vyporiadaní dedičstva, sa sťažovateľka vzdala práva na podanie žiadosti o pokračovanie v konaní o dedičstve, následne 22. februára 2005 podala proti rozhodnutiu odvolanie, v ktorom uvádza, že dohodu podpísala pod nátlakom, ktorý bol na ňu vyvíjaný. Napriek pochybeniam súdnej komisárky, ktoré vyústili do odňatia veci a jej pridelenia inej súdnej komisárke, je potrebné aj správanie sťažovateľky považovať za také, ktoré výrazným spôsobom prispelo k doterajšej dĺžke konania o prerokovanom dedičstve.

C. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci. Ústavný súd už v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti judikoval, že úkony notára ako súdneho komisára v konaní o dedičstve sú úkonmi súdu, a preto aj nimi možno spôsobiť zbytočné prieťahy, za ktoré nesie zodpovednosť všeobecný súd (III. ÚS 47/00).

V konaní v uvedenej veci sa v posudzovanom období vystriedali traja súdni komisári. V ich postupe ústavný súd zistil obdobia nečinnosti, keď sa v konaní riadne nepokračovalo bez toho, aby tomu bránila zákonná prekážka. Dedičské konanie začalo 4. februára 1992 podaním návrhu sťažovateľkou na vtedajšie štátne notárstvo. V súvislosti s prechodom dedičskej agendy na okresné sudy bola vec pridelená podľa rozvrhu práce na rok 1993 súdnemu komisárovi JUDr. P. J., ktorý 10. decembra 1993, t. j. po viac ako 22 mesiacoch vyzval sťažovateľku na predloženie dokladov preukazujúcich vlastnícke právo poručiteľa k nehnuteľnostiam. Sťažovateľka predložila požadované doklady súdnemu komisárovi 27. decembra 1993, ktorý pojednávanie na prerokovanie dedičstva nariadil po 6 mesiacoch na 24. augusta 1994 a konanie o dodatočne objavenom dedičstve uznesením sp. zn. 13 D 3162/92, D not 690/93 z 30. augusta 1994 zastavil (expedované 8. decembra 1994). Proti uzneseniu o zastavení konania podala sťažovateľka 2. januára 1994 odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením č. k. 13 Co 124/95-99 z 23. júna 1995 tak, že rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvýraznejšie priedahy zistil ústavný súd v období, v ktorom vo veci konala súdna komisárka JUDr. A. M. Vec jej bola pridelená uznesením sp. zn. Spr 746/96 dňa 22. mája 1996, pričom prvý úkon vo veci vykonala 15. októbra 1997, t. j. po viac ako 16 mesiacoch. Po opakovaných výzvach na doplnenie návrhu predvolala súdna komisárka sťažovateľku na 19. október 1999 na notársky úrad. Podľa úradného záznamu sťažovateľka zobrala svoj návrh v celom rozsahu späť. Súdna komisárka rozhodnutie o zastavení konania nevydala a vo veci od októbra 1999 do decembra 2004, t. j. v priebehu piatich rokov (s výnimkou predloženia spisu okresnému súdu, vyjadreniu k sťažnosti na priedahy v konaní a dožiadania katastra nehnuteľností) vo veci nekonala. Listom zastupujúceho predsedu okresného súdu z 24. augusta 2004 bola upozornená na povinnosť konať vo veci plynulo. Napriek uvedenému, opakovaným sťažnostiam sťažovateľky na priedahy v konaní (9. novembra 2004 a 30. novembra 2004) i skutočnosti, že súdna komisárka konala aj vo veci dedičstva po manželke poručiteľa, nedokázala organizovať postup v konaní tak, aby vo veci bolo právoplatne rozhodnuté.

Opatrením predsedu okresného súdu bol spis v dedičskej veci odňatý JUDr. A. M. pre nezabezpečenie plynulosti konania a niekoľkoročné prietahy, odňatý podľa § 175zb Občianskeho súdneho poriadku a 14. novembra 2006 bol pridelený na ďalšie konanie súdnej komisárke JUDr. D. V.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, trvá od založenia jurisdikcie ústavného súdu viac ako 14 rokov a ako celok (vzhľadom na jeho doterajšiu dĺžku, z ktorej prietahy predstavujú viac ako 8,5 roka) je poznačené zbytočnými prietahmi.

S ohľadom na uvedené nemožno dobu predmetného konania vedeného okresným súdom považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ani za primeranú vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľky boli porušené.

2. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal.

Pretože ústavný súd zistil, že nečinnosťou a neefektívnou činnosťou okresného súdu (súdnych komisárov) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia okresného súdu vo svojej veci.

3. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk, ktoré odôvodnila dlhotrvajúcim stavom právnej neistoty, ktorý má vplyv na napäté vzťahy v rodine.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľky, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľke sumu 50 000 Sk. Táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku predmetného konania s prihliadnutím na predmet konania okresného súdu a dĺžku zbytočných prietahov. Ústavný súd zobral do úvahy aj skutočnosť, že k doterajšej dĺžke konania výraznou mierou prispelo aj správanie sťažovateľky v priebehu konania, na základe čoho výšku finančného zadosťučinenia primerane znížil. Vo zvyšnej časti v návrhu uplatnenému nároku sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd nevyhovel.

Pri určení výšky finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd okrem už uvedeného aj zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je síce zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie aj prípadná náhrada škody.

4. Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom Mgr. P. G. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd ich

priznal v súlade s návrhom za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2007 po 3 148 Sk za jeden úkon podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) podľa výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2007